

Koruyucu
A Keeper
Yazar: Graham Norton
İngilizceden Çeviren: Tuna Poyraz
Editör: Seda Sevinç
Yayına Hazırlayan: Mahir Koçak
Dizgi ve Kapak: Naz Yıldız

Türkçe Yayım Hakları: AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Hodder & Stoughton Limited.

Sertifika No: 43569
Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa
Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62
ISBN: 978-605-80500-9-9
Sertifika No: 19371
Birinci Basım: Ağustos 2020
Baskı Adedi: 2000

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.
Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara
Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19
www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Graham Norton: Graham William Walker, sahne adıyla Graham Norton, İrlandalı oyuncu, yazar, komedyen ve televizyon sunucusu. The Graham Norton Show isimli programın sunucusu ve BBC yorumcusudur.

Tuna Poyraz: 1980 yılında, Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'ni, ardından da Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. İzmir'de yaşıyor. Koruyucu, kendisinin ilk roman çevirisidir.

GRAHAM NORTON

KORUYUCU

Çeviren: Tuna Poyraz

Jono için.

ÖNCE

Sessizliğe hasret kalmıştı. Rüzgârın kükremesi dalgaların rastgele ritmiyle çalkalanıp başının içine doldu. Edward, her sabah bu seslerle uyanıyor, geceleri sızlayan kollarıyla battanibesini üzerine çektiğinde aynı gürültü yığını bu defa rüyalarını dolduruyordu. Ne zaman huzur bulacaktı?

Edward Foley, çayırda deniz arasındaki sınırı belirleyen küçük kayalar üzerinde, kamburunu çıkarmış, öylece duruyordu. Bulutlar, yıldızlarla ayı gökyüzünün elinden almışlardı. Bu da seslerin karanlık örtüsünü daha da kalınlaştırıyordu. Gözyaşları kurumuştu ama şimdi yüzü bir kez daha kıyıya vuran köpüklü dalgaların tuzlu serpintisiyle ıslanıyordu. Arkasından ara sıra, birtakım sesler geliyordu. Sonra bir araba kapısının çarpıldığını duydu.

Keşke düşünebilecek durumda olsaydı. Geleceği düşünmek zorundaydı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kimsenin artık genç diyeceği bir yaşta olmasa da, henüz kırk birinde, hayatının sona erdiğini ilan edemezdi. Uzun zaman önce dalgalar tarafından götürülen ağabeyi James'i düşündü. Vazgeçme lüksü yoktu ama Edward'ın yapmak istediği tam olarak buydu. Gelgit onu almaya gelene dek, olduğu yerde dizlerine sarılmak ve oturmak istiyordu.

Rüzgârın ve dalgaların ıslak çıtırtıları arasında bir motorun çalıştığını duydu ve etrafındaki nemli otların üzerinde önce kırmızı, sonra mavi renkte ışıklar parladı. Kafasını çevirdi ve ambulansın meyve bahçesinden yola doğru, yavaşça ilerleyişini izledi; aptal gibi hissederek. Hangi hakla mutlu

olmayı bekliyordu ki? Aniden onun için yazılmış olan hikâyenin sonu gelmiş gibi göründü.

Ayağa kalktı ve eve doğru baktı. Evin bütün ışıkları yanıyor ya da yanıyormuş gibi görünüyordu. Denizden tekneyle geçenler, evde parti verildiğini düşünebilirlerdi. Edward parlak pencerelerin ardından, eve adını veren kale kalıntılarının belirsiz gölgesini ancak seçebiliyordu. Foley ailesinin sayısız ferdi, on yıllardır bu topraklarda yaşamıştı, şimdi ise tüm bu tarih, geleceğe pamuk ipliğiyle bağlıydı.

Geri dönmesi gerektiğini biliyor ama annesini görme fikrine katlanamıyordu. Onu mutfak masasında otururken hayal etti. Bu görüntüde, annesinin önünde tabağıyla birlikte bir fincan, masanın diğer tarafında da kendine ait bir kupa çay vardı. Annesinin sonsuz söz akışı sessizliği doldururken, gerçekte ne düşündüğünü kendisine söyleyen ise yüzündeki o ifade olacaktı. Her nasılsa her şey onun hatasıydı. Annesinin yüzünde, James öldüğünde ona attığı bakışın aynısı olacaktı; onu hâlâ sevdiğini ancak onu asla affetmeyeceğini söyleyen bir ifade.

12

Edward'ın annesi, yaşadığınız şeyler artık çok fazla üzerinize geldiğinde sizi kucağına alıp hoplatacak ya da bağrına basıp rahatlatacak türden bir kadın değil, güçlü, becerikli ve kararlı bir kadındı. Edward eğer tüm bunları atlatacaksa annesine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yakasını gecenin uğultusuna doğru kaldırıp evin ışıklarına doğru, çayıda yürümeye başladı. Emin olduğu bir şey vardı.

Annesinin her zaman bir planı olurdu.

ŞİMDİ

1

Ana caddede iki sıra Noel lambası yere sarkıyordu. Kimisi kırmızı, kimisi yeşil ama çoğu patlamış ampuller sağanak yağmurun altında, terkedilmiş bir hâlde sallanıyordu.

Elizabeth Keane küçük kiralık arabasını köprünün üzerinden şehre sürerken, biraz New York - Dublin yolculuğunun üzerinde yarattığı yorgunluktan ama özellikle de ocak ayının ilk haftasındaki yağışlı bir Buncarragh öğleden sonrasının hatırlattığı anılar yüzünden içini çekti. Parlak hediyeler çoktan unutulmuş, kutunun dibindeki birkaç *Quality Street* şekerlemesi isteksizce karıştırılıyordu, öğleden sonra televizyonda gösterilen filmlerin cazibesi çoktan ve sahiden tükenmiş ve her ev artık okulların yeniden açılmasının beklendiği birer bekleme salonu hâline gelmişti. Buradan ayrıldığından beri geçen yirmi yıl içerisinde değişen bir şey olup olmadığını merak etti; muhtemelen yoktu. Çocuklar artık telefonlarla oynuyorlardı şüphesiz, televizyonda yüzlerce kanal olmasına rağmen Bridge Sokağı'ndan başlayıp, aşağı doğru uzanan sıralı evlerden dışarı sızan aşırı can sıkıntısını neredeyse hissedebiliyordu.

Yolculuğunun bu kadar hızlı geçmesine şaşırılmıştı. Burada büyürken Dublin ona çok uzak bir büyük şehir gibi görünürdü. Şimdiyse ıslıl ıslıl yeni otoyol sayesinde, Kilkenney'nin kuzeyinden hemen birkaç çıkış sonrasında Buncarragh'a ulaşıyordu. Ülke mi küçülmüştü yoksa Amerika onun uzaklık

anlayışını mı değiştirmişti? Geçmişe kök salmış, uyuşuk ve gri taşra kasabalarına giden yeni, temiz ve mavi yol tabelaları, parlak harfleri ve kilometreleriyle, yönlendirdikleri yerlerle her nasılsa bir çelişki içerisinde görünüyorlardı.

Bu yolculuğu son kez mi yapıyordu? Şimdi, annesi de öldükten sonra burayla arasında gerçek hiçbir bağ kalmamıştı. Elbette hâlâ birkaç kuzeni, dayısı ve yengesi vardı ama onlarla hiç yakın olmamışlardı. Hem ev de satıldıktan sonra buraya geri dönmek için bir sebebi var mıydı ki? İleride, küçük Metodist kilisesinin parmaklıklarının hemen solunda, aile dükkânı olan Keane ve Oğulları'nı görebiliyordu. Elizabeth kendini bildi bileli burası değişmemişti; dükkânın ismi binanın cephesine süslü püslü bir alçıyla yazılmış ve ona çiğ tavuğu hatırlatan sönük bir renge boyanmıştı. Pencerelerden içeriye bakmak için yavaşladı. Kapıların solunda yapay Noel ağaçlarından bir koruluk ve sağ taraftaki vitrinde ise birkaç düz ekran televizyon ile üç adet parıldayan siyah, krom bebek arabası vardı.

14

Arabayla tam kapının önünden geçtiği sırada açılan kapıdan, yersizce gösterişli bir kadın dışarı çıktı. Siktir. Bu kadın, kuzeni Paul'un karısı Noelle'di. Dükkânı artık onlar işletiyordu. Acaba Noelle onu görmüş müydü? Elizabeth dikiz aynasından uzun ince bir kolun sallandığını gördü. Hay Allah, kadın şahin gözlü olmalıydı. Elizabeth kendi kendine sızlandı; kimseye görünmeden Convent Hill'e kadar gitmeyi ummuştu fakat artık durmak zorunda olduğunu biliyordu. Ailenin bu tarafı, kendisinin burnu havada bir kaltak olduğunu düşünüyordu zaten. Arabayı ters yöne çevirip parlak sarı saçlarını yağmurdan korumak için başının üzerinde bir Keane ve Oğulları poşeti tutan Noelle'in yanına çekti. Noelle'in düzgün fiziğini herkesin beğenisine sunan daracık kot pantolonunu ve kısa anorak montunu süzdü. Bu kadının üç çocuk doğurmuş olması nasıl mümkün olabilirdi? Elizabeth kendi üzerindeki kapüşonluyu, oğlu Zach'in bir saç stilinden ziyade bir saç tıraşı olduğunu söylemekten büyük zevk aldığı, aralarda beyazların da olduğu kırpılmış koyu renkli saçlarını düşündü. Yolcu camını açmayı becerene kadar bazı yanlış düğmelere basar-

ken, makyajsız, uykusuz yüzünün ne kadar kötü görüldüğü konusundaki endişelerini cesurca kafasından atmaya çalıştı ve cama doğru eğilerek dışarı seslendi.

“Selam Noelle! Berbat bir gün, değil mi?”

“Öyle. Öyle. Sen olduğunu anlamıştım! Saçımdan tanıdım önce.” Noelle, kendi sezgilerinden ne kadar memnun olduğunu gösteren küçük bir çığlık atarak “Zorlu bir yolculuk yapmış olmalısın. Geleceğini bilmiyorduk,” dedi, sesinde hafif suçlayıcı bir tonla.

“Kendim de bilmiyordum,” diye yalan söyledi Elizabeth. “Zach arkadaşlarını görmeye gitti. Ben de dönem başlamadan önce gelip ev işini halledeyim diye düşündüm.” Bir yalan daha. Oğlu, batı yakasında yaşayan babasını ziyarete gitmişti. Neden gerçeği söylememişti ki? Kendini utandırmaktan mı yoksa Noelle'den mi çekiniyordu?

“Bize önceden haber vermeliydin. Senin için ısıtmayı açardık. Akşam yemeği için gelirsin artık, değil mi?”

“Çok nazıksın ama gelmeyeyim. Dublin'den gelirken yolda ufak bir şeyler atıştırdım ve şimdi cidden uyumak istiyorum. Yarın ararım. İçeri girmelisin Noelle, sırlıslık oluyorsun.”

“Peki, eğer eminsen. Oraya gittiğinde fikrini değiştirirsen mutlaka gel. Hâlâ Noel yemeklerini yiyoruz! Tabii bu yıl anneni misafir etmeyi özledik.” Noelle, dizlerini yaralamış bir çocuğa göstereceğiniz türden bir üzüntü ifadesiyle parlak kırmızı dudaklarını aşağı sarkıttı. “Her neyse, evine hoş geldin!”

Elizabeth zorla gülümseyip el salladı. Peşin hükümlü kaltak! Noelle, Elizabeth'i az önce kendisinin sebep olduğundan daha fazla suçlu hissettirmenin mümkün olmadığını anlamıyor olabilir miydi? Hem ölmekte olan bir kadının bekâr çocuğu olmak hem de binlerce mil ötede yaşayan bekâr bir ebeveyn olmak arasındaki korkunç mücadele nihayet sona ermişti ve Elizabeth bu durumdan aslında memnun olduğunu kabul ediyordu. Arabayı vitese takıp yeniden yola koyuldu.

Yol, bir bank ve iki çöp kutusundan ibaret, arnavut kaldırım döşemeli daracık bir alan olmasına rağmen *Yeşillik* olarak adlandırılan yere çıktı. *Yeşillik*'in ardında, kasabanın yegâne trafik lambası kırmızıya dönüp ıslak, ıssız sokağa baktı. Sile-

cekler ön camdaki damlaları bıkkınlıkla dışarı atarken Elizabeth'in içinde tuhaf bir öfke fokurduyordu. Elini direksiyona sertçe vurdu, Buncarragh'a döneli henüz beş dakika olmamıştı ama burayı terk etmesine neden olan tüm o hisler canlanmıştı bile. Ne kadar uğraştığı veya doğum gününe kimi davet ettiği hiç mühim değildi. Bu kasabada her zaman önemsiz hissettirilmişti. Zavallı Liz Keane... Yetim büyümüş, rahibelerin eğitimi verdiği bir okulda "Baba" sözcüğünün bu kadar sık kullanılmasını hep şaşırtıcı bulmuş ve sözcüğün her kullanımında da bütün gözlerin kendi üzerine döndüğünü hissetmişti.

Artık kendisi de bekâr bir anneydi. Daha da fenası, Zach'in babası ortadan kaybolmak dışında hiçbir işe yaramamıştı. 1970'lerde kendisinin içinde olduğu çocuk arabasını iterken yan yan bakışlara ve dedikodulara katlanmak zorunda kalan annesinin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu nihayet anlamıştı. Bazen evlilikte çektiği çilenin, kendisi henüz bir genç kızken annesine karşı takındığı yargılayıcı tavrın bir cezası olup olmadığını merak ediyordu. Bir kocası olmadığı için annesinden nasıl da nefret ediyordu o zamanlar! Ne tür bir kadın bir adam bulmayı beceremezdi? Arkadaşlarının ebeveynlerini incelerdi. Saçları hırpani ve bazen dudaklarında ruj izi bile olmayan bu kadınlar, annesi kadar güzel olmamalarına rağmen, evlenecek ve kilise çıkışında, güruh hâlinde yürürken kızlarının elinden tutabilecek birilerini bulmuşlardı. Annesiyle beraber şapelden evlerine doğru kaldırımında tıngır mıngır yürürken kendilerine aptal aptal bakan, terli küçük yüzlerle dolu araba camlarını hatırlamak, içinde hâlâ derin bir yalnızlık azabını canlandırıyor: O, bir şekilde eksik olma hissini. Baba yok, kardeş yok, gerçek bir aile olma duygusu yok.

Noel. Elizabeth'in Noel zamanından bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Noel'de diğer herkesin etrafı uyumsuz sandalyelerle çevrili masalara tıkmış gürültücü kabileler tarafından sarılırken kendisi ve annesi, pazar sessizliği içerisinde tabaklarını sıyırdılar. Dayısı, yengesi ve üç kuzeni onları Noel'de kendilerine katılmak üzere çağırırsalar da annesi her defasında bu davetleri reddeder, "Biz ikimiz, sessiz ve hoş bir aile Noel'i yaşayacağız. Bırakalım onlar başlarının çaresi-

ne baksınlar,” derdi. Bir yetişkin olarak Elizabeth, annesinin gururunu ve göğüs germesi gereken tüm suçluluk duygusunu anlamış olsa da çocuk aklıyla cezalandırıldığını hissetmişti. Annesinin dış görünüşü -ev, saç, yeni okul ayakkabıları- gerçek mutluluğun üzerinde tuttuğunu sanmıştı.

Annesi de dâhil hiç kimse, Elizabeth’i karşısına alıp babasının hikâyesini ayrıntılı olarak anlatmamış olsa da Elizabeth seneler içerisinde hikâyenin ana hatlarını derlemişti.

Annesi Patricia, ölene dek kendi annesine bakmıştı. Bu noktada pek çok kişi, konu erkeklere geldiğinde, Patricia’nın treni kaçırdığına inanıyordu. Fakat sonra, evde kalmış kız kardeş ve haladan daha fazlası olamayacak gibi görülürken, beklenmedik bir şekilde, Patricia’nın birisiyle flört ettiği haberi geldi. İnsanlar henüz bu haberi sindirememişken konu evliliğe gelmişti bile. Patricia, yeni evli hayatına başlamak için Buncarragh’ı terk etmişti. Şüpheli derecede kısa bir süre sonra ve aniden geri döndüğünde ise kucağında bebek Elizabeth’i taşıyordu. Ortada kocadan herhangi bir iz yoktu ve dedikodu çarkı hızla dönüyordu. Bu dedikodulara göre kocası onu dövmüş, kayınvalidesi onu kovmuş, bu evlilik hiç gerçekleşmemişti. Keane soyadını korumuş olması, olayı çevreleyen gizem ve skandal unsurlarını destekliyordu. Aslında kimse gerçeği bilmiyordu. Elizabeth, yaşı büyüdükten sonra, annesinin babasının akıbetine dair konuşmak istediye de annesi her defasında aynı basmakalıp cevabı vermişti: “Çok genç yaşta öldü ama hoş bir adamdı, kibar bir adamdı.” Biraz ısrarcı olduğunda da annesi, Elizabeth’in tek çocuk ve ailelerinin yalnız ikisinden ibaret olduğunu söylerdi. Soyağacını, üzerine kadim bir akbabanın tünediği çıplak dallardan ibaret bir ağaç olarak hayal ederdi.

Cenazenin üzerinden henüz üç ay geçmiş olmasına karşın Convent Hill’in görüntüsü garip biçimde yabancıydı. Altmış iki numaraya ulaşına dek yükseklikleriyle beraber evlerin büyüklüğü de artmıştı. Arabasını büyüdüğü evin önüne park ederken sokak lambaları cızırdadı. Boş olan birçok park yerini görünce insanlar hâlâ tatilde, diye düşündü. Arabadan indikten sonra yüzüne çarpan yağmurla kendini iyi hissediy-

yor, bu sırada her şeye karşın yine de etkileyici görünmeyi başaran eve bakıyordu. Üç katlı, simetrik yapısının tam ortasında kapısı olan bu ev, bir banka müdürü için yapılmış olsa da dükkânda işler iyi gitmeye başlayınca dedesi tarafından satın alınmıştı. Annesi, dedesi öldükten sonra Jerry dayısı ve özellikle de Jerry'nin karısı Gillian yengesi tarafından evin nasıl ele geçirilmeye çalışıldığını anlatmıştı. Ne var ki annelerinin vasiyeti gayet açıktı: Jerry dükkânı, Patricia ise evi alacaktı.

Karanlık camlara vuran yağmur, pencere pervazlarından aşağı damlarken Elizabeth, burada mutlu olup olmadığını hatırlamakta zorlansa da mutlu zamanlarının geçtiğini pekâlâ biliyordu. Evi sokaktan ayıran siyah parmaklıklara balonlar bağlanmış ve şeker pembesi elbiseler giymiş küçük kızlar anneleri tarafından ağır kışlık paltolara sarılmıştı. En eski anılarından birinde, elinden tutan annesi ile birlikte sokağın karşı tarafına geçip, kaldırımında dururken evlerinin yemek odası penceresinden beraber kurdukları Noel ağacının ışıklarını izlemişlerdi. Çok, çok öncedendi bu. Elizabeth bir an, bunlar sanki bir başkasına ait anlarmış gibi hissetti. Kendi yaşamı bu evden, bu insanlardan ve Buncarragh kasabasından alabildiğine uzaklaşmıştı.

18

Şimdi yaşadığı yeri düşündü: Üçüncü Cadde'de, bir manikürkünün üst katında, iki yatak odalı, sıkışık bir apartman dairesi. Kendisinin ve Zach'in hayatı, çocukluğunda sahip olduğu yatak odasından çok da büyük olmayan bir alana tıktırılmıştı. Annesi hiç ziyarete gelmediği için memnundu. Yaşadığı yeri annesinin gözleri ile görmek kendisi için her şeyi mahvedebilirdi. Elizabeth, bütün kısıtlamalarına karşın, küçük yuvasını seviyordu; akşamları lambaların sıcak parıltısı, etraftaki binaların arasındaki boşluklardan sızıp küçük mutfağa dolan gündüz güneşi, sokakta bulup acemice boyadığı çürük çarık masanın başında gururla oturan Zach ve en önemlisi, tüm bunların kendisine verdiği başarı duygusu. Elliot'tan sonraki hayat kolay olmamıştı. Tek seçeneğinin Buncarragh'a geri dönmek olduğunu düşündüğü uykusuz geceler geçirmişti, bu yüzden Manhattan'daki dairesinin anahtarını her çevirişi, ona bir zafermiş gibi gelirdi.

Şimdi, aşınmış taş basamakların çevresinde, yabani otların yeşil bir çerçeve oluşturduğunu fark ederken, tıka basa dolu çantasında Convent Hill'in anahtarlarını arıyordu. Kilidin zor açılabileceğinden çekinse de anahtar kolayca döndü. Gillian yengesi almak istediği şeyler için eve gelip gitmiş olmalıydı. Elizabeth, alçak verandanın her iki yanındaki saksılarda birer nöbetçi gibi duran gül ağaçlarının yerinde yeller estiğini fark ettiğinde, yengesinin nelere göz dikmiş olabileceğini düşünüyordu. O alçak kadın... Öfkeli bir homurtuyla kapıyı açıp el yordamıyla antrenin lambasının düğmesini aradı. Hemen önünde, düzensiz bir posta yığını seriliydi. Yerdekenden daha fazlası da birisi tarafından holdeki büfenin üzerine konmuştu. Her şey aynı görünüyordu: Merdivenlerden yukarıya doğru uzayan altın rengi ve yeşil desenli o yolluk; Külkedisi balodan kaçarken böyle bir halının üzerinden geçmiş olmalıydı, pop yıldızları jumbo jetlerden piste indiklerinde hayranlarını işte böyle halıların üzerinde selamlıyorlardı. Oturma odası kapısının her iki tarafında çerçevesiz Çin baskıları hâlâ asılıydı. Dar koridor, merdivenleri geçip mutfığa ulaşıyordu. Okuldan döndüğünde ilk uğradığı yer hep mutfak olurdu. Burası öyle tanıdıktı ki aynada kendi yüzünü görmek gibiydi, ama yine de bir şey değişmişti. Mobilya cilası ve yanmış kömürün rahatlatıcı kokusuyla rutubet ve ilgisizliğin yabancı kokuları birbirine karışıyordu. Burada kimse yaşamıyordu. Bunun farkına varmak, Elizabeth'i beklediğinden daha fazla sarstı. Kendisinden bir şey çalınmış gibi hissetti.

Arabasını boşaltan Elizabeth, mutfığa geçip önüne bir kâse domates çorbası koydu. Onu burada izleyecek kimse olmamasına karşın kaşığı ağzına doğru götürürken kendisini tuhaf biçimde sıkılgan ve hareketlerinin farkında hissetti. İçeri kimse girmeyecekti. Bu evde daha önce hiç yalnız kalmamış olduğu geldi aklına. Bakıcıların, komşuların, okul arkadaşlarının ve elbette annesinin varlığı, evdeyken yanında hep başka birilerinin de olduğu anlamına geliyordu. Kaşığı masaya bırakıp mutfığa bakındı. Her taraf artık toz ve yağ ile kaplanmış eski tabak çanak yığınlarıyla doluydu. Çam ağacından kapakları kapalı dolapların içerisinde daha fazla tabak ve kap

kacak olduğunu biliyordu. Kavanoz kavanoz Hint turşuları ve bezelye konserveleri muhtemelen kendinden daha yaşlıydılar. Burada çok fazla şey vardı ve burası evin daha sadece bir odasıydı. Üzerinden ağır bir yorgunluk dalgası geçti ve önündeki görevin büyüklüğü karşısında kendisini bozguna uğratmış hissetti. Saatine baktı. Yalnızca sekiz. Umurunda değil. Tamamen motive olmuş bir şekilde uyanmak ümidiyle yatağa gitmeye karar verip, küçük boy valizini alarak merdivenlere yöneldi.

Yukarı kata vardığında tereddüt etti. Kendi çocukluk odasında mı yoksa annesinin odasında mı yatmalıydı? Küçük tek kişilik yatağında uyuma düşüncesi çekici gelmedi. Böyle yaparsa annesinin odasının daha da boş görünmesine neden olacağını hissetti. New York'tayken annesini daha fazla özlemediği için suçluluk duyardı, oysa bu evde onun yokluğu bedensel bir ağrı gibiydi. Annesinin odasının kapısını açtı. Tavan lambası çok parlak olduğu için bunu hızlıca kapatıp başucu lambalarından birini açtı. Bir kenara atılmış yürüteç ve annesinin ölmeden önce ihtiyaç duyduğu pratik klozet dışında oda, hatırladığı gibiydi. Yatağı kaplayan parlak, koyu yeşil yorganın üzerine oturunca ağırlığı altında yatağın yayları gıcırdadı. Elizabeth bir anda, odasından bu gıcırtiları işiten, annesinin yatağında ve her şeyin güvende olduğunu bilen o küçük kız oldu tekrardan. Bu güven hissini hayatı boyunca bir daha asla yaşamamıştı. Kendisini beklenmedik bir şekilde ağlarken buldu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip başını önüne eğdi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Annesi gitmişti ve eve bir daha asla dönemezdi. Gözyaşlarının bir kısmı, kendi çocuğu içindi. Zach'i de kendisi çocukken hissettiği kadar güvende ve seviliyor hissettirmiş olduğunu umsa da bundan şüpheliydi. Dünya korkutucu bir yerdi ve kimse, küçük ve kiralık bir dairede yaşayan, Romantik şiir hocasının, hassas ve dikkatsiz bir genç adamı bu dünyanın taşıdığı tehlikelerden koruyabileceğini sanacak kadar aptal olamazdı. Yatağa uzandı; zaman farkı, uzun uçuşun verdiği sersemlik ve uykusuzluk birleşimiyle oluşan bir duygusal boşluğa düştü ve uykunun getirdiği kaçışı içtenlikle karşıladı.